

Existăm sau trăim ?

Orice individ, indiferent de rasă, religie, vârstă, naționalitate, are tot dreptul de a valorifica semnificația lexemului „om” în toată plenitudinea acestui cuvânt. V-ați pus măcar o dată întrebarea: De ce orice om are dreptul de a trăi și nu de a exista? Răspunsul la această întrebare va fi întotdeauna impregnat de subiectivism și scepticism, dar un lucru rămâne a fi cert- avem dreptul de a trăi și nu de a exista, pentru că secole întregi strămoșii noștri au luptat pentru a construi o piramidă în vârful căreia este amplasat- omul.

Nu statul, nu proprietate colectivă, nici chiar proprietatea privată, ci omul- în calitate de valoare supremă generatoare de viață. Declarația Universală a Drepturilor Omului nu este doar un instrument juridic, nu este o formalitate prin care se creează pârgii de influență, constituie acea șansă de lumină într-o societate orbită de prejudecăți, stereotipuri și discriminări. Dacă am face o retrospectivă, am realiza cât de mult au pățimit păturile defavorizate ale societății din cauza faptului că dintotdeauna și pretutindeni au existat categorii de oameni, aici fiind vorba: sărac-bogat; alb-negru; creștin-ateu; Dar cum rămâne cu egalitatea? Cum rămâne cu acest cuvânt absența căruia înglobează în sine destine curmate, aripi frânte și orizonturi întrerupte? Este păcat că a fost valorificat abia după ce practic o rasă umană a dispărut de pe globul pământesc, dar totuși s-a format o rază de lumină atunci când în 1948 s-a adoptat ceea ce a amplasat umanitatea pe picior de egalitate.

La finalul oricărui drum nu este o casă, o pungă de bani sau o hegemonie internațională. Este umanitatea care nu doar stabilește legături între națiuni, ci formează un unison între inimi. A avea un drept, sau a fi liber de a face o oarecare acțiune nu este o ofertă convenabilă sau un atribut al omului, este o parte inalienabilă din propria ființă. Bineînțeles, dreptul fiecărui om își are finalul acolo unde începe dreptul celui de lângă tine, dar amplitudinea aceasta de relații formează un sistem perfect funcțional care nu împarte societatea în categorii, dar ne învață să trăim, nu să existăm în ansamblu.

Putem verbaliza la infinit despre cât de importantă este Declarația Universală a Drepturilor Omului, despre cât de important este să fii liber sau să ai un atare drept, dar ce-ar fi dacă fiecare ar începe nu doar să știe despre existența drepturilor, dar să le mai și respecte?! Nu este un fenomen imposibil, este o realitate care ar genera o prosperitate amplă, deoarece pacea generează doar pace. Aniversarea aceasta a 70 ani de la adoptare este, în viziunea mea, un îndemn către toți locuitorii Terrei de a nu distruge ceea ce atât de greu a fost clădit, ci dimpotrivă să demonstrăm suficientă rațiune prin respectarea a ceea ce pentru care cu multă înverșunare s-a luptat secole întregi- dreptul omului.